

REVISTA NOĂSTRĂ

PUBLICAȚIE A ELEVILOR LICEULUI 'UNIREA'
FOCȘANI

dedicat comemorării a 50 de ani
moarței lui Duiliu Zamfirescu.

REVISTA
NOASTRĂ

PUBLICAȚIE
A ELEVILOR
LICEULUI
„UNIREA”
FOCȘANI

REVISTA
NOASTRA
PUBLICAŢIE
A ELEVILOR
LICEULUI
„UNIREA”
FOCŞANI

COORDONATOR : prof. Petrache DIMA

COLECTIVIUL REDACŢIONAL :

prof. I. LEU
Mihaela MILOŞ
Mihaela DULCU
Mioara ZEHAN
A. G. JITIA
Toni LUPU
Maricel POPA

ILUSTRATIILE :

Nicolae MOLDOVEANU
Rodica ŞORICĂU

TEHNOREDACTARE :

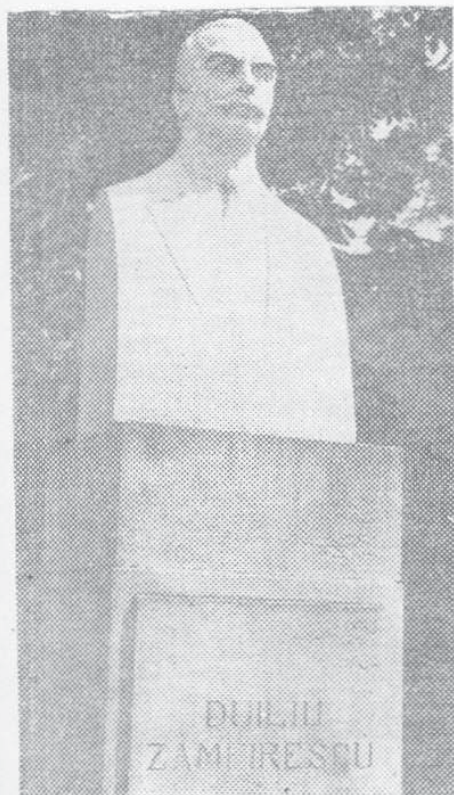
Nicolae ANGHELESCU

PAGINATOR : Matei IORDACHE

REDACŢIA : LICEUL „UNIREA” FOCŞANI
Str. Cezar Bolliac nr. 15 ; telefon 2659

DUILIU ZAMFIRESCU ȘI FOCȘANII

de
AL. SĂNDULESCU,
șef de sector la Institutul
de istorie și teorie
literară „G. Călinescu”
București

Multe sînt firele care-l leagă pe autorul Vieții la țară de Focșani și de împrejurimile lui. Mai întîi, obirșia sa, care-și află rădăcini adînci în Munții Vrancei, de unde cobora bunicul dinspre tată, moșneanul Ion Zamfir. Cealaltă ramură puternică a familiei, pe linia Lascăr, se găsea și ea în orașul de pe Milcov de la sfîrșitul secolului al XVIII-lea. Scriitorul se naște la Plainești (azi Dumbrăveni) și-și petrece copilăria și adolescența în acest perimetru al podgoriilor. Școala elementară, ca și cele patru clase gimnaziale sînt absolvite la Focșani, unde mai tîrziu proaspătul licențiat în Drept încerca să facă avocatură și să ocupe locul de suplinitor la catedra de limbă franceză a Liceului „Unirea”. Deși datorită carierei sale diplomatice, absentează aproape două decenii din țară, Duiliu Zamfirescu revine în vacanțe aici la vatra părintească, spre care a simțit întotdeauna o irezistibilă chemare. Imaginile și impresiile copilăriei, cele mai durabile în viața unui om, și cu atît mai mult a unui artist, vor iradia neîntrerupt în opera literară a scriitorului. El își va plasa nu o dată eroii în plin cadru focșănean sau vrincean, uneori sugerîndu-l prin atmosferă, alte ori numîndu-l de-a dreptul. Viața de provincie pe care o evocă în nuvele ca Subprefectul, sau Conu Alecu Zăgănescu este aceea a unor intelectuali din părțile locului. În Spre Cotești, indicația e în afara oricărui echivoc, așa cum se întîmplă și în Locotenentul Sterie unde este surprins momentul slujbei religioase în memoria eroilor căzuți în Războiul de Independență, ce se oficia la Biserica Sf. Ion din Focșani. Metoda inspirației directe și a respectării unor date și nume autentice, va fi aplicată în chip și mai revelator în romanul În război, dedicat luptătorilor vrinceni căzuți în același război de la 1877. Limba multor personaje ale lui Duiliu Zamfirescu este limba vorbită în orașul și satele copilăriei (Plainești, Vîrteșcoiu), a căror atmosferă a pictat-o în acea senină și calmă poezie a anotimpurilor. Focșanii și ținutul Vrancei trebuie să se mîndrească nu numai de a fi dat pe unul dintre marii scriitori români, dar și pentru că acesta nu a uitat niciodată oamenii și locurile baștinei sale, care au însemnat pentru el o permanentă și nesecată sursă de inspirație.

Prin opera lui Duiliu Zamfirescu, Focșanii intră în literatură, în mod substanțial, cu istoria, psihologia și limba lui specifică.

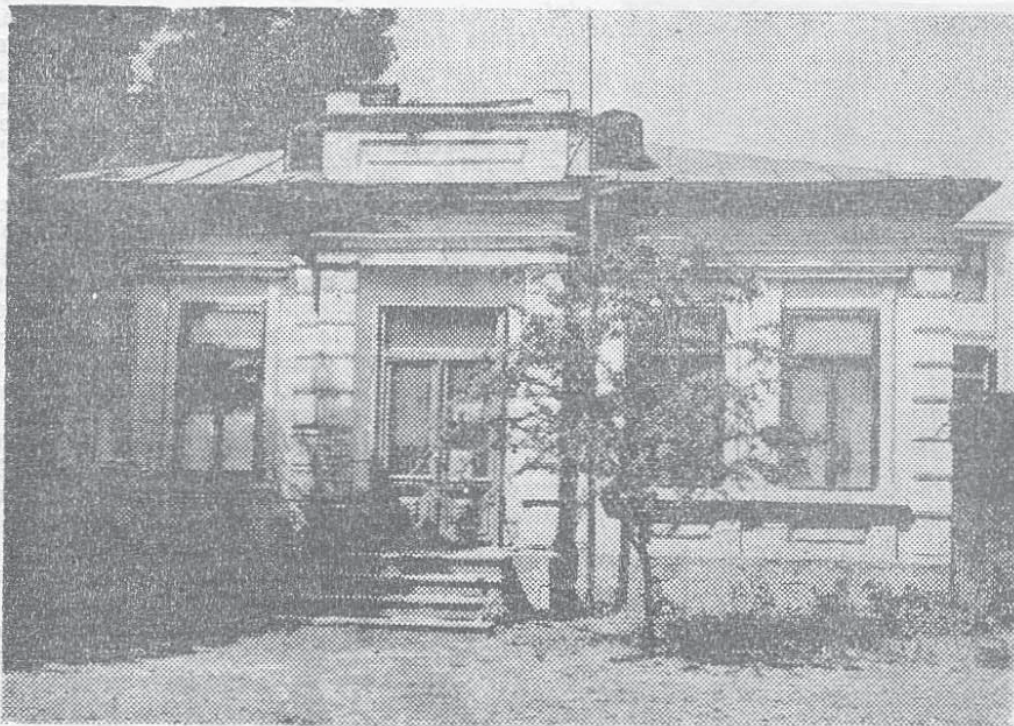
O ipoteză nouă asupra genezei „Romanului Comăneștenilor“

MARCEL DUJĂ,

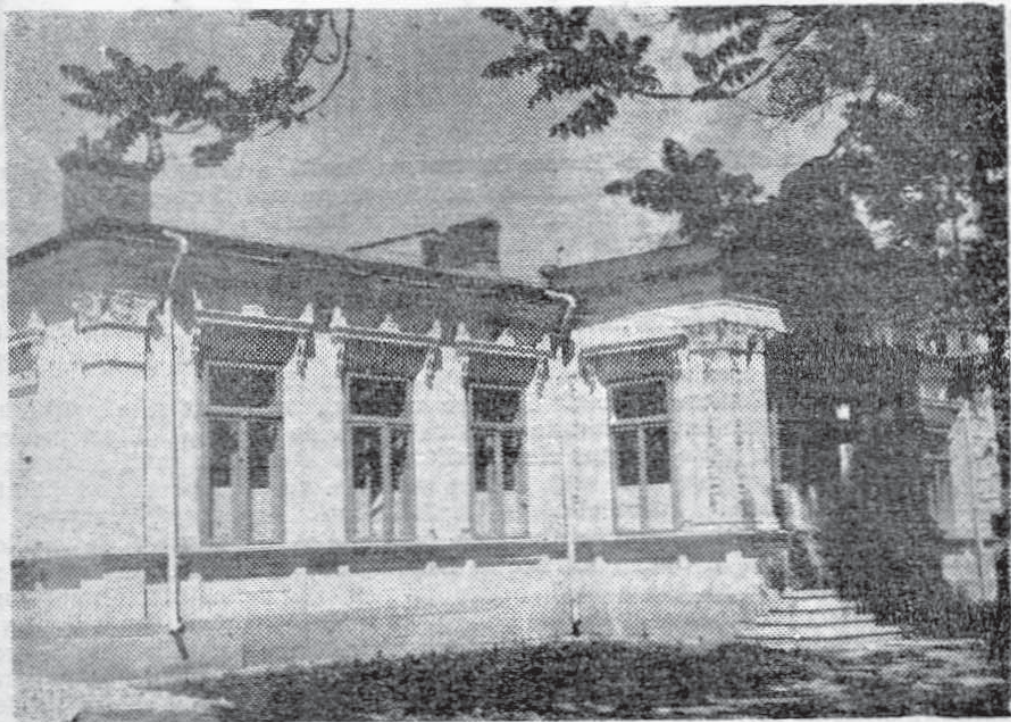
cercetător științific principal la
Institutul de istorie literară „G.
Călinescu” București

Intr-un mod paradoxal, dar nu neobișnuit în istoria literaturii universale, Duiliu Zamfirescu a început să scrie ciclul său de romane, pe care avea să-l intituleze *Romanul Comăneștenilor*, de la sfârșit: adică plecând de la ideea inițială de a realiza un roman despre Războiul de independență de la 1877 — pe care îl considera „cel mai mare eveniment al vieții noastre românești

din veacul trecut” și pe care îl voia binepus „în lumină vie față cu generațiunile viitoare”. Primele sale nuvele (*Locotenentul Sterie, Frica, Drumul din urmă* ș.a.) sînt edificatoare în acest sens, surprinzînd scene din timpul războiului, fie de pe front, fie de acasă; pe acestea din urmă le trăise și personal, la 19 ani, într-o profundă zguduire sufletească, așa cum se întimplase de

Casa din Focșani, în care a locuit scriitorul

Casa D. Simionescu — Rimniceanu (alias Tănase Scatiu) din Focșani

pildă la parastasul eroilor putneni din septembrie 1877.

Mai târziu, când începuse să se documenteze serios — citind tratate și memorii de război ca și pe marii istorici ai lumii: Cesar, Tucidide ș.a. — în vederea realizării romanului evenimentelor din 1877, Duiliu Zamfirescu a avut revelația marii opere a lui Lev Tolstoi, îndeosebi a romanului-epopee *Război și pace*, despre care va scrie într-un articol că „este cea mai întinsă icoană a omenirii, palpitând de viață, și totodată cea mai perfectă operă de artă”. Este neîndoios că în fața operei marelui scriitor realist rus, Duiliu Zamfirescu a reacționat ca în prezența unui „catalizator”; a întâlnit eroi, tipuri, situații, pe care părea că le „regăsește”, pe care le purta în sine, idei care erau și ale sale — tot „ceea ce a încolțit de mult în sufletul meu și a prins rădăcini puternice”, cum va mărturisi autorul însuși. Dar din această mare experiență artistică, scriitorul român și-a mai dat seama că, mai înainte de a începe relatarea războiului, trebuiau descrise cauzele lui din timpul *păcii*; că mai înainte de a arunca un popor întreg în luptă, — când nu va mai exista

răgazul analizelor, explicațiilor —, trebuia realizată cunoașterea lui profundă, în timp. Și în acest fel, Duiliu Zamfirescu își începe proiectul său roman despre război, cu descrierea mult anterioară a „vieții de la țară” cu urmărirea în timp a filiației unei familii, Comăneștenii, cu relatarea tribulațiilor arendărești ale lui Tănase Scatiu, cu evenimente din viața altor eroi, cit mai mulți, cit mai diferiți, țărani și orașeni, cuprinzând, de e posibil, întreg poporul...

Se poate afirma deci că, din confruntarea cu opera lui Tolstoi, proiectele literare ale lui Duiliu Zamfirescu s-au lărgit și s-au aprofundat, intenția primă a înfățișării poporului în război, fiind complinită cu descrierea societății românești anterioare, în *timp de pace*, ceea ce l-a condus pe autor, de fapt, la ideea creării unui ciclu de romane.

Astfel că, oricât și oricum l-ar fi influențat sau nu, pe Duiliu Zamfirescu, opera lui Tolstoi, credem cu certitudine că aceasta trebuie considerată ca un element esențial, ch'ar dacă nemărturisit, în geneza *Romanului Comăneștenilor* — operă literară de importanță primordială a literaturii române.

DUILIU ZAMFIRESCU, PUBLICIST FOCȘĂNEAN

Prilejuind retrospectivii istorico-literare la treapta înaltă a semnificațiilor naționale semicentenarul morții lui Duiliu Zamfirescu ne abligă pe noi, focșănenii, la reflecție pe marginea a ceea ce aparține direct și nemijlocit locurilor noastre din opera și întreaga activitate a scriitorului. La o posibilă antologie a prezenței locurilor și oamenilor Vrancei în opera lui Duiliu Zamfirescu se alătură activitatea publicistică a scriitorului, desfășurată în orașul nostru la sfârșitul primului război mondial și în epoca imediat următoare, o activitate ignorată de toți biograful și bibliograful săi dar semnificativă pentru creionarea profilului spiritual al scriitorului și omului politic într-o perioadă de mare tensiune națională, aceea a anilor 1918-1920.

Ziarul focșănean „Curierul Putnei” la care colabora scriitorul și al cărui îndrumător va deveni, a apărut în septembrie 1918 ca organ de presă al „Ligei poporului” din județul Putna. În paginile acestui ziar, scriitorul va aborda o gamă largă de probleme de actualitate de la cele locale până la cele legate de destinele României în perioada postbelică. Având un pronunțat caracter de demascare a politicianului liberal, activitatea publicistică desfășurată de scriitor la Focșani, avea în intenția și optica lui Duiliu Zamfirescu sensul unei acțiuni de regenerare națională, fără a se putea însă detașa în realitate de politicianismul burghez al vremii. De aceea, articolele publicate în „Curierul Putnei” rămân nu pentru valoarea lor politică deosebită, ci mai ales pentru sensul lor etic, pentru puternica dragoste pentru popor și pentru pământul patriei, dragoste pe care o degajă și la care îndeamnă. De pe aceste poziții, manifestându-și sensibilitatea artistică ultragiată de politicianismul propriei sale clase și generații și de ororile războiului, va închina la 27 decembrie 1918 un vibrant omagiu eroilor Putnei chemând la permanentizarea memoriei acestora: „Să ne veselim cu modestie și smerenie, să vorbim încet: de pe buzele lor de abea s-a desprins zimbetul nemângierii, pe mormintele lor filiiie încă boarea caldă a sufletelor”.

Ilustrând continuitatea eroismului și a jertfei pe pământurile Vrancei, scriitorul va evoca figura maiorului Șonțu, a căpitanului Stoenescu urmărind să atragă atenția indiferenței oficiale asupra neștiuților care și-au dat viața patriei.

Tema războiului va fi reluată fie direct, ca în articolul „Diviziia a 6-a”, fie în referirile sale la politica internă și externă a epocii, dar preocuparea proeminentă a scriitorului rămâne aceea de a evoca contribuția zonei Vrancei la victorie: „La noi a fost frontul. Apele noastre au spumegat în sînge. Zăbrăușul, Șușița, Putna, și Siretul au oprit puhoiul nemților. Numele satelor noastre vor rămâne legendare, Mărăști, Mărășești, Căiușul, și nu există biserică în comunele județului care să nu-și aibă țintirimul plin de oasele inamicului”.

În legătură cu tratativele de pace de la Paris, scriitorul își va exprima cu sarcasm dezaprobarea față de componența liberală a echipei ce reprezenta acolo România, militând pentru formarea unei echipe cu adevărat reprezentative, care să fie „expresia gândirii și simțirii colective” a poporului. Cu același prilej, va ataca monarhia și mai ales pe regina Maria care se erijase în emisar politic al României, va cere un guvern de unitate națională care să se poată impune Conferinței de la Paris, va releva contradicția dintre aspirațiile naționale superioare ale celor porniți să lupte pentru împlinirea idealului național și măruntele combinații politicianiste de culise.

Proza politică a lui Duiliu Zamfirescu publicată în „Curierul Putnei” atinge treapta cea mai înaltă a realizării artistice, investigând zonele esențiale ale problemicii epocii în cea amplă confesiune politică numită simbolic: „Obrazurile patriei mele”. Lăsînd să se vadă din primele rînduri deziluzia pe care a încercat-o în viața politică, Duiliu Zamfirescu se situează și de data aceasta pe poziția etică voit naivă a artistului care coboară din turnul de fildeș al preocupărilor superioare și exterioare vulgului, în mijlocul unei societăți ale cărei profiluri abia acum reușește să le surprindă în adevărata lor lumină: „Obrazurile patriei mele, pe care numai le bănuiam, sînt în realitatea lor atît de infame încît am înțeles deodată că n-am să fac nimic în politică. Și atunci, descurajat m-am întors la mîngierea cîntului”.

Oponînd politicianismului încrederea în virtuțile poporului, scriitorul va înfățișa în articolul „Mediocrii” imaginea poporului român, așa cum îi apărea aceasta în anii grei ai primului război mondial: „Nîci odată mai mult decît astăzi nu a dat el dovadă de virtuțile sale fizice și morale. Guvernat prost, virîț într-un război pentru care nu era pregătît, martirizat prin boală și suferință de tot felul, el s-a ridicat

Prof. Emil GIURGEA

(Continuare în pag. 53)

Elev al Liceului „UNIREA“

Născut în 1858, anul Convenției de la Paris și al înființării Comisiei Centrale de la Focșani, Duiliu Zamfirescu și-a petrecut anii copilăriei în orașul de pe Milcov.

Despre acești ani se știe puțin, dar cunoscând starea materială a părinților săi, din documentele timpului, presupunem că dacă n-a avut la dispoziție tot ce dorea, n-a dus totuși lipsă de nimic.

Tatăl său, Lascăr Zamfirescu, era una din notabilitățile județului Putna, ocupând multă vreme slujba de președinte al Comitetului permanent al județului. Mama sa, Sultana, era fiica lui Pavel Mincu și soră cu Ștefan Mincu, pictor și profesor la Liceul „Unirea”, și cu Ion Mincu, marele arhitect.

Fiind primul nepot al familiei Mincu, Duiliu Zamfirescu (sau Duilă cum îi se mai zicea) era răsfățatul familiei. Atmosfera de disciplină și de aleasă intelectualitate din casa părinților și a bunicilor s-a transmis nepotului, care a profesat pînă la sfîrșitul vîștii anumite principii etice, estetice și intelectuale, sub auspiciile cărora s-a dezvoltat copilăria și tinerețea sa, așa cum el însuși va declara în scrisorile sale publicate nu de multă vreme.

Școala primară a urmat-o tot la Focșani. (Școala nr. 1 din Focșanii Munteni). Din păcate, arhiva acestei școli nu ne poate pune la îndemînă situația școlară a elevului Zamfirescu Duiliu. Presupunem că a urmat cursurile Școlii nr. 1 în anii 1865-1869.

În anul școlar 1869-1870, îl găsim elev în clasa I a Gimnaziului din Focșani, (care pe atunci nu purta numele de „Unirea”).

Unchii săi, Ștefan și Ion Mincu, nu avuseseră norocul să facă studiile liceale în orașul lor, fiindcă Gimnaziul „Al. I. Cuza” (cum i s-a zis la început) se înființează de-abia în 1866. Nepotul, Duiliu Zamfirescu, scutea astfel pe părinți de la marile cheltuieli făcute cu întreținerea lui la București.

În registrele matricole ale Gimnaziului, numele elevului Zamfirescu Duiliu apare în chipul următor :

Prof. Gh. CHIRIAC

(Continuare în pag. 50)

Prezența lui Duiliu Zamfirescu la solemnitatea de la Liceul „Unirea”, din toamna anului 1921, cu prilejul dezvelirii plăcii de bronz pe care sînt săpate numele foștilor elevi, morți în marele război din 1916-1917, a fost evocată de profesoara Mariana Rarincescu, în prefața volumului de poezii ale scriitorului, publicat de editura „Scrisul românesc” în anul 1934;

„Îmi răsare deodată în minte statura lui mîndră și dreaptă, în jurul căruia lumea îngrămădită lasă o distanță; un profil de medalie, o expresie de voință și hotărîre, scli-

ERA PRIN 1921...

piri pătrunzătoare ce păreau reci și tăioase. În dreptul unei coloane de la intrarea Liceului „Unirea” din Focșani... Duiliu Zamfirescu își rostea cuvîntarea cu cîteva luni înainte de a muri. Peste toate capetele plecate răsunau cuvintele calde ale poetului, care mai cîntase și altă dată eroismul celor căzuți pentru țară și care acum, răscolind sufletele celor de față, dădea atîta putere de viață numelor săpate în bronz... În slăvirea cea mai curată curgeau emoția și mîndria fostului elev al Liceului „Unirea” care n-ar fi dorit onoare mai aleasă decît să-i fie săpat și numele său în același bronz”.

Ca elev al Liceului „Unirea” am asistat la a-

Virgil HUZUM

(Continuare în pag. 51)

Elev al Liceului „UNIREA“

(Urmare din pag. 49)

- în 1869 — 1870, în clasa I
- în 1870 — 1871, în clasa a II-a
- în 1871 — 1872, în clasa a III-a
- în 1872 — 1873, în clasa a IV-a

Foia matricolă e încălțată în tot acest timp de directorul M. Constantinu, al treilea director al gimnaziului, după Ștefan Neagoe și N. Tipei.

Analizând situația școlară a viitorului poet și romancier, un fapt te izbăște chiar de la început. El afirmă zicala populară că „Zăua bună se cunoaște de dimineată“.

În clasa I, găsim pe foia matricolă corespunzătoare, la sfârșitul primului trimestru, chiar note de 3 1/2 și 3 3/4, (pe atunci, nota de trecere era 4) iar nota generală la sfârșitul anului școlar e 4,8. În clasă se găseau 25 de elevi.

În clasa a II-a — când găsim 16 elevi din cei 25 din anul anterior — se observă un progres: nota generală (adică media finală) e 5,4.

Clasa a III-a cuprinde numai 8 elevi. Ceilalți 8 rămașe-eră renevenți. Nota generală obținută de „Zamfirescu Duiliu“ crescuse.

E acum 5,8/14.

În sfârșit, în clasa a IV-a (când rămășoseră 7 elevi), elevul Zamfirescu Duiliu obținea nota generală 6,1/14. Progresul era vizibil.

În anul următor, Duiliu Zamfirescu

trece — ca elev în clasa a V-a — la Liceul „Matei Basarab“ din București. Gimnaziul din Focșani încă nu se transformase în liceu.

Ce concluzii se pot trage din această succintă analiză a situației școlare a lui Duiliu Zamfirescu în anii cît a fost elev la Liceul „Unirea“?

Poate pe mulți i-ar surprinde mediocritatea notelor căpătate de viitorul scriitor. Dar nu e un caz izolat. Tot la Gimnaziul din Focșani, în primul an al existenței acestuia, un alt elev rămânea corigent la latină și geografie, iar la ce elate materii (exceptînd limba franceză) căpătase note la limită. Aceasta nu l-a împiedicat să ajungă mai tîrziu unul din marii ingineri constructori ai timpului, o adevărată glorie a științei românești: e vorba de Anghel Saligny.

Pe atunci, profesorii erau tare sîcîrîți în punerea notelor în r elevii nu alergau după note mari, lăsînd la o parte adevăratul scop al învățării: însușirea cît mai temeinică a cunoștințelor și formarea personalității umane complete a viitorului membru al societății. Adagiul latin „Non scholae sed vitae discimus“ („Nu pentru școală, ci pentru viață învățăm“) ar trebui să fie lozînea fiecărui elev.

Și acum, cred că nu e nepotrivit să amintim numele profesorilor re care i-a avut elevul Zamfirescu Duiliu la Gimnaziul din Focșani: D. F. Căian (română și latină), N. Tipei (istorie), D. Torra (științele naturale), P. Mironescu (religie), I. P. Filăbilu (limba franceză), și Ștefan Mincu (desen și caligrafie).

Notele generale a clasei III pe anul școlar 1872-1873

No. matricolă	NUMELE Ș CONURELE ȘCOLARULUI	Cursurile										Nota generală	
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10		
1	Manolescu Nicolae	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5
2	Neagoe Zamfir	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5
3	Filăbilu George	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5
4	Manolescu Nicolae	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5
5	Torres Tor	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5
6	Torres Ștefan	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5	5,5
7	Zamfirescu Duiliu	6,1	6,1	6,1	6,1	6,1	6,1	6,1	6,1	6,1	6,1	6,1	6,1

Facsimilul foii matricole

La Muzeul de istorie, din Focșani

UN COLȚ DEDICAT SCRITORULUI

Muzeul de istorie din orașul nostru are de mult în vedere organizarea unei case memoriale „Duiiu Zamfirescu”. De aceea, de cîțva timp achiziționează obiecte de orice fel, care au aparținut creatorului. Pînă acum, însă, foarte puține lucruri au intrat în posesia muzeului. Iată scurta listă a acestora:

1. costumul de diplomat;
2. un scrin birou;
3. două banchete;
4. o împă chinezească;
5. decorații acordate diplomatului D. Zamfirescu de către statele: italian, spaniol, francez și Vatican;
6. ochelari cu port-ochelari;
7. un portofel;
8. o valiză de voiaj (cu o trusă completă);
9. cîteva scrisori (căt-re Tiroiu și căt-re fiul său Al. D. Zamfirescu);
10. două cărți din biblioteca personală a scriitorului;
11. cărți de vizită și acte de liberă circulație pe căile ferate;
12. teza de licență.

Teza de licență în Drept cu titlul complet „Cercetări asupra efectelor mandatului în prăvința terțelor persoane. *Actioes-utiles ex jure cesso*” a fost susținută de Duiiu Zamfirescu în iunie 1880 în cadrul Facultății de drept din București. Lucrarea este tipărită (probabil în tiraj foarte restrîns), iar exemplarul aflat la muzeu are o dedicație din partea autorului: „Domnului N. Tîpeiu din partea fostului său elev Duiiu Zamfirescu, în 23 iunie 1880”.

Această listă a obiectelor ce au aparținut lui Duiiu Zamfirescu, cu timpul, va fi completată. Deocamdată trebuie remarcată ca lăudabilă inițiativa conducerii Muzeului de istorie de a fi organizat fie și un colț dedicat scriitorului focșănean de la a căruj moarte se împlinesc 50 de ani.

Prof. I. LEU

(Urmare din pag. 49)

ceastă solemnitate, cît și la ședința societății literare „Gr. Alexandrescu” din 30 mai 1921, cînd unul dintre elevii de curs superior a ținut o disertație despre romanele scriitorului, precum și la ședința din 4 iunie 1922, cînd am ascultat, cu profundă emoție, pe profesorul I. M. Rascu, președintele societății, vestindu-ne moartea lui Duiiu Zamfirescu;

„Niciodată vorba „durerele mari sînt mute” — în alte împrejurări poate banală — nu pare mai îndreptățită ca acum, cînd durerea tuturor este covârșitoare. Ne-ar fi cu neputință astăzi, îndurați cum sîntem de această veste ce pare neverosimilă, să cercetăm însemnătatea operei celui dispărut, operă care de

mult a pătruns în toate sufetele tinerimii școlarești ce s-a deprîns s-o considere ca pe una din cele mai durabile ale literaturii noastre. Ca închinători în același templu al frumuseții, în care cu atîta credință și artă a oficiat cel ce azi nu mai este, ca fii și locui-

ERA PRIN 1921...

tori ai județului ilustrat cu deosebită strălucire de creatorul baciului Micu și al Sașei, ca membri ai unei societăți ce și-a făcut un crez din respectul și admirația oamenilor mari ai țării și omenirii, exprimăm sentimentele noastre ale tuturor de nemărginită întristare pentru dispari-

ția omului și de înaltă prețuire pentru eternitatea operei”.

La sfîrșitul acestei ședințe, după ce profesorul I. M. Rascu și-a rostit emoționantele cuvînte, toți cei prezenți s-au ridicat în picioare, pentru a omagia printr-un moment de reculegere, memoria scriitorului.

Prin contribuția voluntară din partea Liceului „Unirea”, s-au depus în fața catafalcului două coroane: una din flori artificiale de liliac și alta în formă de liră din flori naturale.

De la moartea lui Duiiu Zamfirescu se împlinesc anul acesta 50 de ani. Numele lui poate fi săpat pe o placă de marmură fixată pe unul din pereții de la intrarea Liceului „Unirea”, spre a fi păstrată în memoria multor generații de elevi.

Personajul colectiv în opera romancierului

Intr-o scrisoare din 1895 către Titu Maiorescu, autorul primului roman ciclic din literatura noastră mărturisea că „în desfășurarea întâmplărilor țărâni se mișcă numai ca mase... fiindcă așa sînt ei o putere”. Surprinderea psihologiei personajului colectiv fusese magistral realizată cu câteva decenii înainte de către Constantin Negruzzi, în nuvela capodoperă „Alexandru Lăpușneanul”. Dezorientarea maselor și opțiunea lor spontană, irațională chiar, devin momente de virtuozitate artistică.

Este învederat că viziunea autorului asupra relațiilor dintre țărani și boierii autohtoni este ilicită, ea prefigurând, din acest punct de vedere, o trăsătură fundamentală a victorului curent semănătorist. Esențial rămîn în roman atât problema exploatarei țărănică, cit și cea a stăpînirii părinților strămoșesc, de aici decurgînd conflictele operei.

Concepînd eronat o alianță între moșier și țăran împotriva dușmanului comun — arendașul fără scrupule — scriitorul nu sesizează (sau ignorează deliberat) adevăratul raport de clasă bazat pe exploatare.

Dacă problematica romanului s-ar fi redus la aspectul relațiilor de muncă, al învoielilor agricole, cu siguranță că Dinu Murguleț sau Matei Damjan ar fi fost trecuți în ta-

băra exploataților, poate mai puțin devoranți ca Tănase Scatiu, dar totuși niște asupritori. Căci, după cum arăta George Călinescu, pozitivismul autorului duce în mod fatal la idealism. „Idealism cu care sînt zugrăvite câteva familii de boieri” care s-au strecurat prin negura furtivă. Conflictul izbucnește așadar, între arendașul Tănase Scatiu, cel caricaturizat cu ură de către autor, și țărâni de pe moșia lui. Meritul scriitorului este de a fi sintetizat o evoluție în amploarea revoltei țărănești, începută la curtea arendașului prin revendicarea propriilor pămînturi și finalizată prinuciderea justificată a acestuia. Este evidentă o gradăție a intensității forței de acțiune a maselor. În astfel de confruntări hotărîtoare forța colectivă se desălușe în mod spontan, acțiunile individuale contopindu-se într-un fluid unitar.

Uciderea lui Scatiu rămîne astfel un act colectiv și anonim.

Duiliu Zamfirescu nu constată o subminare a propriilor principii, atunci cînd introducea un profil individual, cu biografie conturată, cum e ciobanul Mihai, alături de prezența eroului-țăran exclusiv sub forma personajului colectiv. Aria observației sociale cîștigă prin obiectivitatea relatării, suflul epic se cristalizează în echilibrul compoziției de factură clasică. Investigația psihologică, atunci cînd nu face concesii elementelor naturaliste, dă expresiei acuratețe și stilului o rafinată concizie une.

Scriitorul recunoaște drept calitate absolută a unui roman „iluzia cea mai intensivă despre realitatea vieții”.

Scriitorul recunoaște drept calitatea a pornit de la un fapt autentic (revolta țărănilor din comuna Bordeni-Prahova, urmată de o represivă sîngeroasă). În calitate de reprezentant al presei, romancierul de mai tîrziu are ocazia să cunoască samsvolnicile autorităților, seismele sociale care nu solicitaseră încă pe scriitorul consacrat dramelor interioare și sinuozităților psihologice.

Tipologia și problematica socială urmau să devină coordonate fundamentale ale operei sale în anii maturității artistice.

Iată de ce în prima jumătate a secolului nostru, cînd Liviu Rebreanu realizează în romanul „Răscoala” remarcabile scene de masă, Duiliu Zamfirescu este privit ca un ilustrat predecesor.

Mihaela MILOȘ,
anul III E

Duiliu Zamfirescu, NOVELIST

Duiliu Zamfirescu s-a afirmat ca un maestru al genului scurt într-o perioadă în care literatura română cunoștea numai câteva încercări în acest domeniu. Înaintea sa, Nicu Gane și Ioan Slavici aduseseră în atmosfera literară românească realismul nuvelistic. Contemporani cu Duiliu Zamfirescu, Caragiale ori Vlahuță erau în pragul realizării unor esențiale opere, care aveau să însemne apogeul genului scurt în literatura națională.

Duiliu Zamfirescu a debutat sub influența lui T. Gauthier, cu vagi aspirații romantice, demolite de observația reportericească a psihologilor. Trebuie observat că Duiliu Zamfirescu a fost un adept al „Fiziognomiei” lui Lavater, operă atât de dragă lui Goethe. Personajele sale sînt definite de gesturi și trăsături aparent neînsemnate, dar care reunite creează o imagine complexă și definitorie a personajului.

Lupu TONI, anul III B

(Continuare în pag. 54)

PUBLICIST FOCȘĂNEAN

(Urmare din pag. 48)

deodată la înălțimea tragică a conștiinței de a muri sau de a învinge. Și a învins”.

Alături sufletește de poporul său în zilele de bejenie dramatică și în eroica încleștare a tranșelor, scriitorul se va defini pe sine în paginile de confesiune literară publicate în „Curierul Putnei” („Divizia a 6-a”), ca pe un cronicar al unei epoci de regenerare națională cuprinse între cucerirea independenței la 1877 și întregirea neamului la 1918. „Am încercat să creez o literatură națională”, va afirma scriitorul, adăugînd că a căutat să topească „pariurile tuturor într-o simțire comună, aceea a iubirii de patrie în înțelesul omenesc al cuvîntului”. Acestui „înțeles omenesc al cuvîntului” scriitorul îi va da dimensiunea unei adevărate definiții a patriotismului în notele sale esențiale, printre acestea legătura cu locurile natale fiind hotărîtoare. Atașamentul pentru aceste locuri, păstrarea unei legături permanente cu orizontul copilăriei și raportarea întregii concepții despre viață la cadrul geografic și demografic de obîrșie îi va prilejui lui Duiliu Zamfirescu imagini de o frumusețe simplă dar esențială a Vrancei, așa cum nu vom mai găsi în altă parte a operei sale: „Pentru un vrincean nu există spectacol mai încîntător decît finețele de flori de la Tulnici sau clocotul apei de la gherdapurile Putnei sau năframele nevestelor de la Nereju. Acestea nu sînt judecăți, nici prejudecăți ci sînt impresii și simțiri care alcătuiesc substratul național al fiecărui suflet.” („Divizia a 6-a”).

Rîndurile acestea dovedesc că Duiliu Zamfirescu a cunoscut Vrancea și i-a iubit frumusețea oamenilor și locurilor, integrîndu-se acestor zone considerate implicit matricea spiritualității sale. Faptul că simte nevoia de a vorbi despre oamenii Vrancei și în alte articole din „Curierul Putnei”, că pătrunde și în zona considerațiilor etnografice încercînd apropieri între țanani vrînceni și italieni, arată că prezența oamenilor Vrancei în scrisul său nu e doar un element întîmplător sau de circumstanță.

Indicînd pentru viața cetățenească și politică focșăneană sensul unei elevații pe care n-o mai cunoscuse pînă atunci, dînd unei gazete de provincie, ca multe altele, dimensiunile unor principii și atitudini ce-i depășeau menirea, activitatea publicistică la Focșani a lui Duiliu Zamfirescu generează o atmosferă de clasică eleganță spirituală ce-i era proprie, o anumită ținută gazetărească, i-am zice de zile mari, pe care cei ce redactează ziarul par să o permanentizeze. Dar ceea ce depășește însemnătatea locală a activității publicistice focșănene a lui Duiliu Zamfirescu este faptul că scrisul său din „Curierul Putnei”, reprezintă o altă modalitate a activității sale literare. Prin aceasta profilul omului politic se completează și din liniile sale determinante rămîne dominată tot arta sa literară. Tocmai de aceea activitatea publicistică focșăneană a lui Duiliu Zamfirescu nu contribuie numai la cunoașterea atitudinii sale politice, ci mai ales la conturarea mai nuanțată a personalității scriitorului și a omului.

(Urmare din pag. 53)

Duiliu Zamfirescu, NUVELIST

Debutul lui Duiliu Zamfirescu s-a făcut în zodia unui romantism tumultuos. Poetul a stabilit relații anecdotice între experiența sa erotică postpuberă și lumea primelor sale nuvele. „O pagină din viața lui Johann Strauss ori nuvela „Cum a iubit Depărățeanu” relatează nefericirea și angoasa trăită de artist în fața dragostei. Personajele sale fie că sînt pictori ca în „Baba oarba” și „Trandafirul” ori poeți ca în „Zadarnic”, trăiesc tragedia dragostei nemărturisite, sentiment care generează fertilul noi opere de artă. Nuvela „Un amor în munți” este punctul pe care o stabilește Duiliu Zamfirescu cu realismul literaturii europene de la sfîrșitul secolului al XIX-lea.

În ciuda unei intrigi dramatice ori a unui stil încărcat ea redă imaginea tragică a viziunii superficiale a femeilor asupra vieții. Lucia Partenie desfigurată, la o vînătoare de un urs, îi cere amantului ei, A. Grigoriade, să o ucidă, căci ea nu-și poate concepe existența în afara farmecului ei fizic. În literatura noastră, Duiliu Zamfirescu este creatorul primei galerii de tipuri și portrete. În „Deputatul” el va face caricatura primului Dandanache. Personajul este un politician corupt și decrepit. În „Arhivarul” ne este descris prototipul funcționăresc. Individul este fără personalitate, conștiincios, plin de ticuri și automatisme.

Duiliu Zamfirescu a fost un jurnalist de mare curaj și vervă satirică. De aceea Al. Macedonski, renumit pentru causticitatea și excentricitatea observațiilor sale, i-a pus la dispoziție revista sa „Literatorul”. Foiletoanele apărute sub titulatura generică „Palabras” și seminate cu ostentație Don Padil sînt niște veritabile pamflete. Înainte de a trece la nuvelele sale de atmosferă, care-i vor anunța romanele, voi mai aminti nuvela „Drum din urmă” și „Toader Cismaru”. În prima, un om îngroapă un ofiter, care-i era fiu, iar în a doua sînt relateate suferințele erotice ale unui meseriaș îndrăgostit. În volumul „Novele” apărut în 1888, Duiliu Zamfirescu realizează primele sale încercări de sondare a mediilor mici burgheze provinciale, unde domnește o liniște și serenitate vergiliană. Această liniște amplifică micile drame dîndu-le, din perspectiva eroilor, dimensiuni universale. În „Locotenentul Sterie” apar războiul din 1877 și dramele provocate de el în familiile burgheze. „Comu Alecu Zăgănescu” descrie o familie veche de boieri ajunsă la apus. „Subprefectul” este istoria dragostei nefericite a Dadianei, soția moșierului Maxențian, cu Al. Dumitrescu, subprefectul. Moșierul este un Tănase Scatiu, mai rafinat și cinic. „Spre mare” se apropie prîn atmosferă de nuvelistica lui Cehov și descrie dragostea unui vilegiaturist.

În geneza prozei realiste românești, Duiliu Zamfirescu se alătură marilor noștri clasici nu numai prin romanele, ci și prin nuvelele și schițele sale.

EPISTOLIER

Duiliu Zamfirescu este autorul unei corespondențe imense (de tip flaubertian, după Al. Săndulescu), care considera că separat, este echivalentă cu o creație literară de mare valoare.

Privită ca document biografic și psihologic, ea poate fi sistematizată în trei etape: 1. pînă la plecarea scriitorului în străinătate (1876-1888), 2. epoca Roma (1888-1906) în care sînt cuprinși și cei 2 ani (1892-1894) ai diplomației la Atena și Bruxelles și 3. după 1906, cînd se întoarce în țară.

Din prima perioadă, datează scrisorile adresate prietenului său Duiliu Ioaniu și prin intermediul cărora facem cunoștință cu tînărul student, devenit apoi magistrat la Hirșova și Tîrgoviște. Este, de altfel, epoca primei tinereți a scriitorului în care se afirmă ca intelectual modest, sensibil, cu o inimă romantică și generoasă. Între 1882-1883, Duiliu Zamfirescu se stabilește la București, unde se numără printre colaboratorii „României libere”.

Scrie distinsei și cultivatei directoare a „pensionului nou de domnișoare” Elena Miller-Verghy și prietenului Trandafir Djuvara, crezîndu-se plăcut și de activitatea redacțională pentru că era nevoit să scrie despre „importanța corpului telegrafistilor în statul român”.

Cea mai bogată corespondență datează însă din perioada Roma, destinatarii ei fiind în primul rînd Titu Maiorescu, al cărui elev fusese, apoi I.C. Negruzzi, N. Petrașcu, D.C. Ollănescu-Ascanio, N. Iorga, S. Menedinți și alții.

În Italia, unde vine ca secretar al Legației Române, are prilejul să cunoască comorile artistice ale acesteia. La el se observă însă imposibilitatea de exteriorizare a impresiilor. Dacă operele lui Michelangelo îi lasă „o amintire nepieritoare”, nu același lucru se întîmplă cu monumentele celebre cum ar fi Capela Sixtină, Basilica, Sf. Laurentiu, Santa Maria del Fiore sau cu artiștii renumiți ca: Verrocchio, Correggio și mulți alții, asupra cărora nu face nici un fel de comentarii.

Cînd ajunge însă în fața divului Traian se oprește plin de admirație și este mîndru de „a constata că te cobori ca popor din contemporanii acestui om”.

Corespondența din epoca Roma dezvăluie un Duiliu Zamfirescu de o deosebită distincție fizică și morală, cu anume prestantă a comportării, un pasionat al arheologiei și călătoriilor, un iubitor de artă. Ca diplomat dă dovadă de o sobrietate rigidă care, dispărută în mijlocul familiei face loc unei gingășii deosebite, mai ales în relațiile cu copiii săi.

De pe meleagurile Italiei scriitorul e la curent cu întreaga mișcare literară din țară, prin intermediul corespondenței cu prietenii. Sufletul său începe să fie mistuit de un arzător dor de patrie, pe care îl dezvăluie nu de puține ori în scrisorile adresate lui Maiorescu și lui M. Dragomirescu. În aceste împrejurări într-o scrisoare către Maiorescu spune: „Mie îmi trebuie să scriu cum îmi trebuie să mă hrănesc, să dorm, să iubesc. Trăiesc cu oamenii din mîntea mea, ca și cum am fi cu toții acolo, sau cu toții aici”. În scris găsește o apropiere de patrie, o mîngiere. Scrie romanul „Viața la țară” pe care-l trimite spre lectură mentorului său și în același timp îi dezvăluie planurile pentru „în război”. Din corespondența purtată cu Maiorescu timp de aproape două decenii, s-ar părea că între critic și scriitor există o înțelegere profundă, netulburată de nimic. Realitatea este alta. De multe ori opiniile lor se ciocneau. Duiliu Zamfirescu pendulează între modestie și înfatuare și sîngur se compară cu scriitori celebri din literatura universală ca Tolstoi, Carducci, lucru care, desigur, nu convenea criticului.

Cei 18 ani de ședere la Roma au fost anii cei mai rodnici ai corespondenței ca și ai operei lui D. Zamfirescu. Perioada care urmează este săracă în scrisori. Scriitorul devine tot mai rigid în relațiile literare. Legăturile de prietenie cu Maiorescu se răcesc pentru ca în 1913 ruptura să fie definitivă. Duiliu Zamfirescu apare acum ca un senzor grav, cu o ținută rigidă și priviri metalice.

În jurnalul său epistolar, Duiliu Zamfirescu și-a afirmat de fapt concepția asupra literaturii și în același timp a dat dovadă de o artă desăvîrșită.

POET

Acceptată și chiar îndrăgită pentru unicitatea împletirii unui parnasianism filtrat prin sensibilitate și turnat în valori autohtone, cu neoclasicismul european, sinteză a exigenței disciplinare antice și a elanurilor romantice, pentru perfecțiunea diferitelor forme de prozodie, pentru detașarea olimpică și pentru grația intelectuală negată pentru lipsa de unitate a formulelor artistice, pentru oscilarea între cele mai diferite surse de inspirație, pentru frecventa absență a originalității, poezia lui Duiliu Zamfirescu rămîne o realitate vie în cadrul literaturii române și, chiar dacă nu s-a ridicat la nivelul unor înaintași ca: Alecsandri, Bolintineanu, Eminescu sau Coșbuc, are marele merit de a fi deschis seria unei noi generații de poeți: St. O. Iosif, O. Goga, G. Topîrceanu, I. Pillat.

„Levante și Kalavryta”, care marchează debutul poetului, e legată de atmosfera intenționat eclectică de la

„Literatorul”, în sensul că tinde spre însemnarea unei teme accentuat romantice cu tenta exotice a poveștii de iubire în peisajul insulei „Zante”, cu descrieri de un parnasianism pictural.

Aceeași îmbinare, mai mult sau mai puțin reușită, de elemente romantice și clasice constituie și dominantă primul volum de versuri al lui Duiliu Zamfirescu, „Fără titlu”. Intervin totodată motive național folclorice și realiste, reliefindu-se în noianul acestor influențe și personalitatea scriitorului, mai ales în ceea ce privește autohtonizarea exoticii.

De Italia și de climatul meridional al acesteia, de atmosfera ei clasicizantă, l-au legat pe poet propriile inclinații, inteligența contemplativă, subtilitatea analizei, gustul rafinat. Dacă primul contact cu noua lume generează imagini ne semnificative, superficiale, ca în facticele „San Marco”, studiul aprofundat al realităților de mediu a determinat realizarea unei unități interioare sigure, încetarea fluctuațiilor sentimentale și a inegalităților de structură. Întîlnim astfel scîlpiri de înaltă poezie în „Castel Fusano”, alături de incontestabile accente carducciene și de un umor ambiguu, amintind pe Stecchetti (apreciat de Duiliu Zamfirescu în

TABLOU BIOBIBLIOGRAFIC

- 1858 30 octombrie, la Plăinești (Dumbrăveni), în județul Rîmnîcu-Sărat, se naște Duiliu Zamfirescu.
- 1865—1873 Duiliu Zamfirescu frecventează cursurile școlii elementare și ale gimnaziului, în orașul Focșani.
- 1877 Afîindu-se student, la Facultatea de drept și frecventînd în anul I și cursurile Facultății de litere, Duiliu Zamfirescu debutează cu un ciclu de poezii romantice în revista „Gîmpele”.
- 1880 Primit cu entuziaste aplauze de Al. Macedonski, Duiliu Zamfirescu se înscrie, pentru scurtă vreme, printre colaboratorii „Literaturii”, debutînd cu poema romantică „Levante și Kalavryta”. În urma absolvirii Facultății de drept, scriitorul e numit supleant de ocol la Hirșova. Timpul foarte scurt petrecut aici va fi evocat în amintirile: „Din Dobrogea” și „Noapte bună”. Începe colaborarea la „România liberă”, care va fi susținută cu regularitate pînă în 1884. Semnează folionul literar săptămînal și unele articole politice cu pseudonimul Don Padil.
- 1883 Duiliu Zamfirescu publică primul său volum de poezii și nuvele, „Fără titlu”.
- 1884 Duiliu Zamfirescu publică romanul „În fața vieții”, pe care avea să-l judece sever, și pe bună dreptate, C. Dobrogeanu Gherea în articolul „Pesimistul de la Soleni”. Cronicarul „României libere”, care frecventa cenaclul „Junimii” de prin 1882 își începe colaborarea la „Convorbiri Literare”.
- 1888 Răscoalele țărănești pe care le reprimă guvernul conservator. Scriitorul publică volumul „Novele”. E trimis ca secretar de legăție la Roma, unde, cu întrerupere între anii 1892-1894, va rămîne pînă în 1906. Aici se interesează îndeaproape de istoria Romei antice, studiază operele lui Tacit, Pliniu cel Tânăr și Gibbon. Cunoaște comorile de artă ale Italiei și se

corespondența sa): „S-aude un glas sub bolta cea înaltă; / E țipătul lung al raței de baltă. / Sălbatec prin stuf mugește un taur, / Se urcă pe cer un disc strîmb de aur. /” În această perioadă, se naște în sufletul poetului un sentiment al timpului de factură nemaiîntîlnită la noi: solidaritatea cu vestigiile antichității. Influența eminesciană este netă, numai că elogiul trecutului se face nu pentru frumusețea lui morală ci pentru cea estetică, după cum observa Mihail Dragomirescu.

Vigoare și gingășie, luminozitate, umor și, ce-i drept, o armonie cam schematică, iată elementele caracteristice poeziei naturii, prin care Duiliu Zamfirescu se apropie de „seninătatea lui Alecsandri” și de „robustețea morală a lui Coșbuc” (Al. Săndulescu), înscriindu-se alături de aceștia în rîndul poezilor aotimpurilor din literatura noastră. În pastelul de iarnă, glacialitatea peisajului se contopește cu calma cugetare a scriitorului, în centrul unei feerii cenușii: „Iar afară numai fumul subțiratic își ia zborul; / Eu îmi leg de dînsul dorul / Și-n văzduhuri îi dau drumul”. Grația subtilă, aici prezentă se nuanțează în versurile închinat primăverii, pline de farmecul naturii, de

freamăt și culoare, precum și de un umor guraliv în maniera lui Topîrceanu: „De prin garduri, de prin vii, cintezei aurii / Zis-au din ciripitură / Unei tufe de răsură: / Soro, fă, deșteaptă-te, / Și spre soare-ndreaptă-te, / Soro!” („Barza”) Se remarcă, de asemenea ca un atribut în plus, tenta epică de inspirație folclorică. „Vara”, cel mai apreciat dintre pastelurile poetului, sintetizează o bogăție de imagini unică în poezia lui Duiliu Zamfirescu.

După primul tablou, inundat de strălucire și parfum, poetul realizează o viziune campestră a izbucnirii vieții, a clocotului ei în mijlocul naturii: „Cînd dimineața se ivește / Din al văzduhurilor fund, / Tot cîmpul parcă-ntinerește, / Iar deșteptată de pe prund / Cireada satului pornește..”.

După această scurtă și departe de a fi completă privire de ansamblu asupra poeziei lui Duiliu Zamfirescu, este evident locul de primă importanță pe care acesta îl ocupă în peisajul literaturii române ca întemeietor și continuator de tradiții, prin valoarea reală a citorva dintre creațiile sale, realizări de seamă ale întregii culturi naționale.

Emilia MARIN,
anul III F

îndrăgostește de peisajul meridional al acestei țări. Traduce din poezii Leopardi și Carducci. De la Roma și de la Atena și Bruxelles, unde se află între 1892-1894, poartă o susținută corespondență cu Titu Maiorescu, Iacob Negruzzi și alții, foarte importantă pentru valoarea ei literară.

- 1891-1892 Duiliu Zamfirescu publică în „Convorbiri literare” romanul „Lume veche, lume nouă”.
- 1894 Duiliu Zamfirescu publică volumul de poezii „Alte orizonturi”.
- 1894-1895 Scriitorul încredințează „Convorbirilor literare” primul roman din ciclul Comăneștenilor: „Viața la țară”.
- 1895 Apare volumul „Nuvele romane”.
- 1895-1896 Publică romanul „Tănase Scatiu”, în „Convorbiri literare”.
- 1897 Duiliu Zamfirescu publică volumul de versuri „Imnuri păgine”.
- 1897-1898 Publică romanul „În război”, în „Convorbiri literare”.
- 1899 Apare volumul „Poezii nouă”.
- 1901-1902 Duiliu Zamfirescu publică în revista „Literatură și artă română”, romanul „Îndreptări”.
- 1906 Scriitorul se întoarce în țară, unde e numit secretar general la Ministerul de Externe, apoi în 1909 reprezentantul nostru în COMISIA EUROPEANĂ A DUNĂRII.
- 1906-1910 Duiliu Zamfirescu publică „Anna”, în „Convorbiri literare”.
- 1908 Duiliu Zamfirescu este ales membru al Academiei Române.
- 1911 Apare „Lydda. Scrisori romane” (roman filozofic).
- 1911 Duiliu Zamfirescu publică volumul de nuvele „Furfanțo”.
- 1912-1913 Publică în „Convorbiri literare” piesele „Lumină nouă” și „Poezia de-părtării”.
- 1914 Publică piesa „Voichița”.
- 1918-1920 Angajat în politică, Duiliu Zamfirescu este deputat, senator, ministru de externe și președinte al Camerei. Conduce ziarul „Îndreptarea” și suplimentul „Îndreptarea literară”.
- 1919 Apare volumul de versuri „Pe Marea Neagră”.
- 1922 Apare volumul de povestiri și amintiri din cariera diplomatică „O muză”
- 1922, iunie 3 Moartea lui Duiliu Zamfirescu.

Prezenți la sesiunea de comunicări științifice „Duliu Zamfirescu”, organizată de Comitetul județean pentru cultură și educație socialistă Vrancea, tovarășii Al. Săndulescu, Camil Baltazar și Marcel Duță au avut amabilitatea să transmită „Revistei noastre”, cu prilejul apariției primului număr din noua serie, următorul salut:

Pentru „Revista noastră”
a elevilor liceului „Mironcea”
din Focșani cele mai calde
urări de succes în continuarea
tradițiilor de veche cultură
și de fumos artistic din
ținutul Vrancei,

Al. Săndulescu

Focșani, 12 martie 1972

Subsemnatul

Marcel Duță

Baltazar

Asigurarea de rentă pe timp limitat

Printre multiplele forme de asigurare pe care le pune la dispoziție Administrația Asigurărilor de Stat — prescurtat ADAS — este și „Asigurarea de rentă pe timp limitat”.

Această formă de asigurare se adresează în special părinților care doresc să constituie un fond bănesc pentru copiii lor, pe care aceștia să-l primească la o vîrstă oarecare: majorat, în timpul studiilor sub formă de bursă, la căsătorie etc.

Asigurarea se încheie pe durata de la 5 la 20 ani, pentru sume ce urmează a se plăti sub formă de rentă sau bursă lunară timp de 4-7 ani persoanei indicate de asigurat.

Primele de asigurare se stabilesc în raport cu mărimea rentei, (bursei) cu vîrsta asiguratului și cu durata contractului de asigurare. Dăm mai jos un exemplu de calcul pentru cazul cînd bursa se plătește timp de 4 ani iar durata plății primelor de asigurare este de 10 ani;

Vîrsta părintelui care plătește prima de asigurare.	Bursa lunară în lei.		
	100	200	300
	prima lunară de plată în lei		
16-40 ani	34	68	102
41-50 ani	34,50	77,50	116,25
51-55 ani	34,75	78,50	117,75

Astfel un părinte în vîrstă de 40 de ani, care dorește ca ADAS-ul să acorde fiului său o bursă lunară de lei 200 pe timpul studiilor la facultate de 4 ani, va plăti o primă lunară de 68 de lei timp de 10 ani, în total deci 8160 lei (68 lei lunar \times 120 de luni) în schimb fiul său va primi timp de 4 ani o bursă lunară de 200 lei, în total 9600 lei (12 luni \times 4 ani \times 200 lei).

Bursa totală ce se primește este

în toate cazurile mai mare decît prima de asigurare (în cazul nostru cu 1440 lei), — și se plătește de ADAS la data fixată de asigurat.

Primele de asigurare se plătesc la responsabilii cu munca ADAS din școli, întreprinderi și instituții, agenții fiscali, cooperativele de credit sau direct la sediul Direcției Județene ADAS Vrancea din Focșani str. Republicii nr. 8.